

Bezvýsledně procvakl.

Ochromila mě panika, všechny emoce posledních měsíců se hrnuly na povrch, aby mě pohltily. Měla jsem pohotovostní číslo na pronajímatele, ale žádný signál. Neměla jsem auto, abych se dostala do vesnice. I kdybych si byla jistá, kudy mám jít, a to jsem nebyla, neměla jsem baterku a noc tady byla temná. Nebyla to městská tma zjemněná pouličními lampami, na jakou jsem byla zvyklá. Byla to hustá venkovská tma, ve které rychle přibývá živých tvorů a která by mě celou zahalila.

Vzpamatuj se. Zapal oheň. Najdi nějaké svíčky. Světlo všechno vyjasní.

Když jsem vytahovala skřínky a zásuvky v kuchyňské lince, prohrabovala se lepkavými přístroji a špinavými talíři, trásl se mi ruce. Žádné svíčky. Klopýtala jsem po schodech do hlavní ložnice, sotva jsem viděla, kam jdu. Na obrovské tmavé posteli ledabyly ležela pokrývka. U nohou postele stála truhla, ale byla zamčená.

Zatlačila jsem do dveří druhé ložnice a s námahou je otevřela. Místnost byla plná harampádí a pár krabic, na podlaze ležela rozbitá lampa. Už byla příliš velká tma na to, abych něco dobře viděla. Brzy bude příliš velká tma i na to, abych vůbec něco viděla. Seběhla jsem po vrzajících schodech. Zásuvky komody se zasekávaly. Uvolnila jsem je, z polic se sypaly knihy. Pod prsty jsem cítila papír a plast, provázky a sklo, až jsem narazila na něco voskového a chladného. Když jsem vytáhla svíčku, téměř jsem

vzlykla úlevou. Na krbu ležela krabička zápalek, zatajila jsem dech a modlila se, aby fungovaly. Nenapadlo mě vzít si vlastní. *Hloupost, hloupost.* Ve spěchu jsem první sirku zlomila, ale druhá se rozhořela krásně a jasně. Za chvíli zaplavila kout místnosti teplá, zlatavá záře. Držela jsem svíčku v rukou jako talisman, posvátnou věc, která mě ochrání před tmou.

Já to tam znám, vrátil se mi starcův hlas, *nevydrží tam jedinou noc.*

Uvědomila jsem si, že se třesu. Zimou i strachem. Dveře zůstávaly stále otevřené. Rychle jsem je zabouchla a otočila klíčem. Všechno, co by mohlo být venku, tam může zůstat. *Přečkám noc sama. Ten starý muž se ve mně mýlí.* Držela jsem se té myšlenky, snažila se zahřát rozhořčením.

Prvních pár pokusů o rozdělení ohně bylo k ničemu, jiskry se utopily v dýmu, ale nakonec chytlo podpalovací dřevo, pak poleno. Po jeho stranách vyskočily plameny. Vítězoslavně jsem klesla na paty. Venku už panovala úplná tma. Zatáhla jsem zaprášené závěsy a na okamžik zahlédla něco, co se plíží za sklem, stín ve stínu. Přiložila jsem další poleno, aby oheň hořel ještě silněji a jasněji.

Neopustím bezpečí plamenů. Dnes v noci ne. Místo toho jsem si přitáhla staré křeslo blíž ke krbu, rozbalila si spacák a zachumlala se do něj. Snažila jsem si číst knihu, ztratit se v tichém praskání hořícího dřeva. Chtěla jsem neslyšet skřípání a sténání domu ani osamělé volání sovy jako ducha ze tmy.